

B2

Horatius et ipse, erectis auribus oculisque intentis, multitudini immixtus Quiritium, sacris interfuit omnibus, dum mens eius magis magisque novis affectibus carpitur atque a recondito quodam cordis recessu praetrepidi novi sensus sensim nascuntur.

Ille qui, audaci iuventa Epicurique elatus doctrina, deos securum degere praedicaverat aevum, nunc, rituum maiestatem prospectans magnitudinemque intuens imperi, fateri impotenter cogebatur reapse numina quaedam, summa pollutia potestate, rem dirigere atque vigilare Romanam, neque fieri potuisse ut civiles humanioresque mores ex cultissima que vitae instituta, nec non tantam imperi Roma assecuta esset molem, nisi quaedam ingens atque arcana vis, Quiritium populum suo subegisset consilio, eiusque iter pedetemptim rexisset.

Ut sol tertii diei festi tandem refulsit, Horatius ex somno expergefactus, anxia sensit trepidantique mente se numquam in posterum die tam memorabili esse fruiturum.

Cum igitur in Palatinum montem, magno turbae concursu circumfusus, ascendisset, Augustum et Agrippam, hostias geminis Latonae filiis offerentes prospexit, eorumque preces audivit supplicationesque ut Phoebus Phoebique soror Palatinas arces aequa placideque conspicere pergerent.

Ritu pie integreque perfecto, hora demum advenit qua Horatius suo munere fungeretur.

Ad gradus accessit templi, quod princeps asperis belli voverat temporibus atque, post Actiacam pugnam, splendide ditissimeque exstruendum curaverat: gradibus ordine stipatus insistens, ecce uterque puerorum puellarumque chorus paratus tacitusque. Citharam sinistra regens manu, a summo gradu poeta se ad exspectantem canentium globum convertit.